

Boksing

HØIDEKAMERATENES BOKSEGRUPPE var sterk både hva størrelse og ledelse angår. Varegg hadde altså en suveren avdeling allerede fra starten av, hvilket da også boksestyrets formann, FINN OLSEN, ga uttrykk for ved lagets femårsjubileum i 1952:

«Allerede fra starten av vårt idrettslag var boksing en av de grener som ble tatt med på programmet. Selv om grunnlaget for denne idrett var lagt tidligere, må en ha lov til å si at lagets bokseledere og aktive bokkere har skaffet sitt unge idrettslag en god posisjon i bergensk og norsk boksesport.

Det som har brakt lagets bokseutøvere de gode resultater må man tilskrive den linje som lagets trenere, PAUL ERDAL, JOACHIM LARSEN, ALF LARSEN og ALF SÆHLE holdt. Deres måte å lære våre yngre «pugilister» (bokkere, red.anm.) «the noble art of selfdefence» har hatt uvurderlig betydning. Det har gått ut på å sette teknikken i første rekke. Teknikk, godt underbygget med gymnastikk, kondisjonstrening, og ikke minst har de yngre lært å bruke sine kunnskaper på en regelrett og fair måte.»

Olsen trekker fram bokserne laget hadde de første fem årene:

BJARNE IDEN, JAN KALLEKLEV, OLAF LANDSVIK, ALF LARSEN, EGIL LARSEN, JAN LARSEN, JOACHIM LARSEN, A. MIKKELSEN, EILIF MYRMEL, KÅRE MYRMEL, MAGNAR MYRMEL, LORENTZ MYRMEL, KJ. NILSEN, G. OLSEN, RAYMOND OLSEN, RICH. OLSEN, ROAR OLSEN, A. TEFRE, REIDAR THORMODSEN, ROLF ØVREBØ og GOTTFRED ULVESTAD. Dessuten hadde laget en del guttebokkere.

Disse karene tok fram til 1952 en kongepokal, ett norgesmesterskap, to seniormesterskap pluss en sølvmedalje ved et seniormesterskap, ett juniormesterskap, flere annenplasser i juniormesterskap. Seniorer og juniorer deltok i landskamper, flere fikk premier som stevnets beste bokkere og seks ble krets mestere. I en tid da det var stor og sterk konkurranse i boksesporten er det resultater det står respekt av.

Av sesongene disse fem første årene var sesongen 1949–50 Vareggboksernes beste. Den absolutt svakeste var i 1951.

I følge FINN OLSEN var det et savn at eldre bokkere ikke stilte på treningskveldene og ga råd og vink til de aktive. Han peker også på savnet av et eget treningslokale. Og han siterer stolt et

ALF LARSEN var Vareggs største bokser. I 1949 ble han tildelt H.M. Kongens pokal.

Idrettslaget Vareggs arkiv

brev boksestyret i Varegg mottok fra Ålesund etter at klubbens bokserere hadde deltatt på et stevne der:

...Du kan hilse Varegg med at de kan være stolte av sine gutter. Både hva de tekniske ferdigheter innen sporten og med den pene fremtreden de viser. Med slike gutter kan Varegg gå en stolt tid i møte, og Dagbladets fordømmelse av boksportens og dens utøvere vil ikke få innpass hos publikum når slike gutter som Vareggs deltar i idrettstevlingen rundt landet. Det er slike som er de rette ambassadører for fremme av boksportens.

Vareggs bokserere skapte stor blest om laget og den bydelen de representerte. I dag ville det ha gitt gode penger til lagskassen i form av sponsorkontrakter, men sponsorer var ikke oppfunnet i slutten av førti og i femtiårene.

RINGKULTUR OG MESTERLIG SLAGLEK

|| NGEN SOM HAR FULGT VAREGGS BOKSERE fra starten i 1947 er i tvil om at ALF LARSEN, lagets kongepokalvinner, var den største av dem. Allerede i 1934 vant han gutteklassen i Høidekameratenes klubbmesterskap og her spaserte man seg så visst ikke til noen seier. Boksportens sto sterkt i klubben, deltakerne var mange og det var en tøff konkurranse.

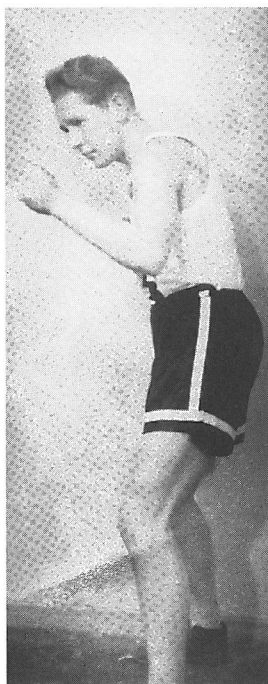
I årene fram til 1940 og etter krigen, oppover i femtiårene, var han suveren i lettvektsklassen. Sportsjournalistene sparte ikke på superlativene:

«.....stevnets utvilsomt mest populære»...»...hans friske og varierende boksing og ypperlige stil...» «...hvis parader og kroppsfinter var en fryd å se på...» «...det var en fryd å se hvordan den knapt 17 årige gutten bokset...» «...han er ubetinget sin klasses beste bokser, han slår hurtig og presist, dukker og sidestepper helt ypperlig...» «...i korte glimt viste bergenseren ringkultur og behersket podiet med mesterlig slaglek og beveget seg med en katts smidighet...» «...mesterskapets fremste tekniker og taktiker...».

Toppen på en lang karriere kom under Norgesmesterskapet i 1949 da ALF LARSEN ble tildelt H.M. Kongens pokal. Oslopresen skrev den gang blant annet:

Årets N.M. i boksing hadde i helgen samlet 49 deltakere. Stevnet bød på litt av hvert. Den virkelige fine boksingen så vi i første rekke hos Bergens og Vareggs ALF LARSEN.

Finalen i lettvekt mellom ALF LARSEN, Bergen, og ODD WIVEGH, Oslo, ble en utmerket kamp, muligens stevnets beste. Bergenseren viste her for alvor hvilken fin tekniker han er. Skjønt WIVEGH gjorde sitt beste måtte han avgi så mye terreng de 2 siste rundene at Larsens 3-0 seier var klar og uhyre populær.

DEN BESKJEDNE

EGIL LARSEN omtales som den beskjedne bokser. Første gang man finner noe om ham i pressen var etter et stevne som Boksealliansen hadde arrangert. Han startet i bantam kl C.

LARSEN bokser flott. Rene, presise slag. Hans boksing henriver publikum til ovasjonsmessige bifall...

EGIL LARSEN ble betegnet som den beste av juniorene uansett klasse. 12. november 1949 skriver Aftenposten:

Også igår var EGIL LARSEN det store navnet som lyste opp for alle tilhengere av «the noble art» i ordets beste forstand. I finalen viste Bergens 19-årige fjærvekter, EGIL LARSEN, sine usedvanlige ferdigheter. Finnen OTTO SYRJÄNEN var dobbelt så sterk, men fikk tilfulle sanne at krefter ikke er nok når man står ansikt til ansikt med en som kan kunsten å bokse. EGIL LARSEN var aldri innenfor finnens rekkevidde. Unnvikelsene og paradene kunne han like godt som alle støtene. Stor og populær seier til LARSEN, som flere ganger under kampen høstet bifall for åpen scene...

Og etter Norgesmesterskapet i 1950 slo Aftenposten fast at EGIL LARSEN og THORBJØRN THORENDAL ga tilskuerne stevnets store kamp og at de to ungdommene hørte til landets beste tekniske bokserere.

Idrettsbladet Innsats hadde i femtiårene en artikkelserie om

*«Bokse bilen» på plass i 17. mai
prosejonen i 1947.*

Idrettslaget Vareggs arkiv

kjente idrettsfamilier, der også familien LARSEN var omtalt. Om EGIL het det:

.....20-åringen EGIL har allerede en landskamp på baken. 4 ganger har han oppnådd plasseringer ved NM i boksing. Dette ved siden av 3 internasjonale seire viser hvilken lovende gutt han er. Han har ennå ikke fått vist hvor meget boksing det bor i ham. EGIL er altfor ærlig og snill. Tar han vekk beskjedenheten og tror mer på seg selv skal man om ikke lenge få se en mer effektiv og velutviklet boksemåte av ham.

Og i 1952, ved Vareggs 5-årsjubileum, ble EGIL norsk mester i fjærvekt. Men han sluttet aldri å være ærlig og beskjeden.

DOBBELTSTØT PÅ TILBAKETREKK

REIDAR THORMODSEN med tilnavnet «TEXASEN» var en uhyre populær skikkelse både i og utenfor bokseringen. Hans djerve, kjappe og gutteaktige måte å være på, hans kvikke replikk og opptreden måtte gi ham et kallenavn som på alle måter var positivt og som passet på denne humørfylte unggutten.

Han gikk en rekke gode kamper og han fikk alltid publikum med seg. Da han ble juniormester i lettvekt skrev Oslopressen:

Han bokset periodevis strålende vakkert, spesielt mot gode BERG fra Askim laget han ren oppvisning. Først senket han BERGS guard ved hjelp av nøyaktige dype støt, deretter en serie til kroppen, til kjeven, til hjertet – inn og ut med et drøss rene støt. Mot harde MØLLER fra Rollo fryktet vi at han ville bli for lett. Begge ga alt i en av de beste juniorfinaler vi har hatt etter krigen. MØLLER angrep ustanselig og REIDAR vek unna. Men han slo rent og kontant selv når han ble jaget rundt podiet. Bergenserne hadde turneringens beste fotarbeide og ringføring, men ingen kunne som han levere dobbeltstøt på tilbaketrekk...

JAN LARSEN, som ble norsk mester for juniorer i lett weltervekt i 1952, ble karakterisert som en bokser med mot og temperament som en bullterrier. GOTFRED ULVESTAD ble norsk juniormester i samme klasse året etter. Han bokset stilig og slo sine slag presist, ifølge bergenspressen.

AKTIVITET – ENGASJEMENT

BOKSERNE I VAREGG var kjent for sin elegante og effektive stil, nemlig en tett guard, lett og bevegelig fotarbeid som ga muligheter for små kroppsfinter. Motstanderne hadde ofte problemer med å finne ut av Vareggstilen, og publikum likte denne lette bokseformen som sjelden førte til slåsskamper. Det var stil

Møhlenpris 1939.

*Fra v.: ALF LARSEN, EINAR og
ROLF SOLBERG, Sandvikens AIL
og RICHARD OLSEN.*

Idrettslaget Vareggs arkiv

og sjarmerende enkelhet i opptreden når guttene entret ringen iført lagets kjente boksedrakter.

Bokserne og gjengen bak dem var de som i første rekke markedsførte Vareggnavnet de første årene laget eksisterte. Norske mestre i senior og junior, kongepokal, annenplasser i junior NM, landskampdeltakelse, bylagsboksere og kretsmestere. En holdning til sporty opptreden og fair play var noe alle som deltok i boksetreningen fikk med seg, og det var en holdning som var av stor verdi for lagets omdømme.

Varegg hadde også meget gode bokseadministratører. Alt i alt hadde laget det som skulle til for å lykkes; gode utøvere, flinke trenere og aktive ledere. Vareggs ledere gikk også inn i kretsen som formenn og styremedlemmer, og flere medlemmer var også dommere og kampledere.

I Vareggs tidlige år sto boksetradisjonen høyt. Man fremhevet det enestående i at en klubb kunne mønstre så mange og rent teknisk gode boksere, og ha så god rekruttering.

NEDTUREN

FÅ OM NOEN som fulgte Vareggbokserne i femtiårene, ville ha trodd at boksingen skulle forsvinne som en av lagets aktiviteter. Boksporten var jo en av bærebjelkene i det nye laget. I Bergen var «guttene fra Hødden» synonymt med store prestasjoner hva boksing angår. Hvorfor begynte boksingen i laget å tape terreng? Hvorfor sviktet rekrutteringen? Hvorfor ga unge, gode bokserere seg før en tilsynelatende stor karriere var kommet ordentlig i gang? Hva med bokseledere og trenere, hvilket ansvar hadde de? Var det Varegg som sviktet?

Det er ikke mulig å gi et entydig svar. En rekke ytre omstendigheter førte til at sporten opphørte. All idrett har sitt utspring i sosiale forhold. Det er viktig for ungdom å komme sammen, oppleve samhold og fellesskap og å prøve krefter mot hverandre. De er foretaksomme, og energien må omsettes i lek og moro.

Amatørboksingen har kanskje mer enn andre idretter hatt det i seg, i alle fall her i landet, at den blomstret mest når de sosiale tilstandene var mindre gode. Det hadde ikke noe med penger å gjøre. I tyve- og tredveårene måtte idrettsutøverne som regel bekoste sin idrett selv trass i at de fleste av dem var arbeidsledige. Og nettopp dette at de ikke hadde noe å gjøre, ga seg

Kampen er i gang. Møhlenpris i tredveårene.

Idrettslaget Vareggs arkiv

utslag i et større engasjement i idrettslig sammenheng og kanskje aller mest i boksesporten.

I årene før krigen var de sosiale forholdene preget av arbeidsløshet, nødsarbeid og stor politisk uro. Nettopp da var boksesporten en av de største innen idrettsbevegelsen. Klubbene var tallrike og antall bokserere på stevnene anseelig. Ofte gikk stevnene over tre dager. Suverene bokserere var datidens kjendiser.

Denne trenden fortsatte også i de første årene etter krigen. Tilstanden i by og land var om mulig enda verre enn før krigen. En blomstringstid for boksesporten.

Hva angår tilskuere og deltakere kunne man selvsagt aldri konkurrere med fotball. De ytre betingelser var like, uansett hvilken idrett man valgte. Man tjente ikke noe på den. Eneste pådriver for valget var lysten og interessen for de forskjellige idrettsgrener.

Men etter hvert bedret forholdene på arbeidsmarkedet seg. Det ble mangel på arbeidskraft. Boforholdene ble bedre. Folk flyttet fra gaten og strøket til rommeligere leiligheter i andre bydeler. Ungdom som vokste opp i femti- og seksti-årene fikk tilbud og valgmuligheter på alle områder. Kampen om å vinne ungdommen var hard, og boksesporten ble en av taperne. At deler av pressen kjørte hardt ut mot sporten gjorde det ikke bedre. Fjernsynet kom med oppmuntring og reklame for aksepterte idretter. Å vise boksing var forbudt. Boksing ble en ikke-sport.

Norges Bokseforbund kjempet hele tiden med opplysning, og innførte sikkerhetsopplegg som vel ingen annen idrettsgren hadde. Enkelte bokseklubber fortsatte, og greide til en viss grad å overleve. Men for Vareggs vedkommende førte alle disse ytre omstendigheter til at man la ned boksegruppen i 1963. Etter seksten år var det ikke lenger grunnlag for å opprettholde den.

BOKSEGRUPPEN FRA 1947 TIL 1963

Norgesmestre

<i>Navn</i>	<i>Klasse/år</i>
LARSEN, ALF	Lettvekt senior 1949-50 Kongepokalvinner 1949
THORMODSEN, REIDAR	Lettvekt junior 1949
LARSEN, EGIL	Lettvekt senior 1952
LARSEN, JAN	Lett weltervekt junior 1952
ULVESTAD, GOTFRED	Lett weltervekt junior 1953
OLSEN, RAYMOND	Lett weltervekt junior 1954

Kretsmestre

<i>Navn</i>	<i>Klasse/år</i>
THORMODSEN, REIDAR	Lettvekt junior 1949
KALLEKLEV, JAN	Lettvekt junior 1954
OLSEN, RAYMOND	Lettvekt junior 1954
ØVREBØ, ROLF	Lettvekt junior 1955
OLSEN, ROAR	Lettvekt junior 1955
MYRMEL, LORENTZ	
LARSEN, ALF	
LARSEN JAN,	
MYRMEL KÅRE,	
LARSEN EGIL	

Styremedlemmer - inkludert formenn

<i>Navn</i>	<i>År</i>	<i>Periode</i>	<i>Formann</i>
ENGELSEN, KÅRE	4	1952-1957	
OLSEN, ALF	4	1947-1950	1950
IDEN, BJARNE	1	1965-1966	1955 og 1958
OLSEN, FINN	4	1947-1952	1947-48-49 og 52
KALLEKLEV, ASBJØRN	1	1954	
OLSEN, HARALD	2	1950-1951	
KLETT, KÅRE	3	1951-1959	
PETTERSEN, SIGMUND	4	1952-1957	1953-54
LANDSVIK, OLAF	2	1947-1948	
SÆHLE, ALF	2	1950-1951	
LARSEN, EGIL	7	1955-1961	1956
TORKILDSEN, ROLF	3	1947-1949	
LARSEN, JOACHIM	2	1951-1953	1951
ØVREBØ, ROLF	4	1955-1961	
MIKKELSEN, OLAV	1	1947	
ØVRETVEIT, JOHAN	7	1953-1961	1957 og 59-61
NILSEN, SVERRE	3	1952-1954	
Arbeidsutvalget			
administrerte gruppen		1962-63	
Gruppen nedlagt		1964	

Landskamper

LARSEN ALF	2 senior med seire
LARSEN EGIL	1 senior med tap
THORMODSEN REIDAR	1 junior med tap

Kampledere

MYRMEL LEIF	
ØVRETVEIT JOHAN	

Dommere

LARSEN ALFRED	
MYRMEL LEIF	
MYRMEL MAGNAR	
SÆHLE ODD	
ØVRETVEIT JOHAN	

Tillitsverv forbund – krets

<i>Navn</i>	<i>Verv</i>	<i>År</i>
OLSEN, FINN	styremedlem	1947-48 -49
MYRMEL, MAGNAR	formann	1949-50-51
OLSEN, HARALD	styremedlem	1952-53
ØVRETVEIT, JOHAN	styremedlem	1953-54
PETTERSEN, SIGMUND	styremedlem	1936-38, 59-61
	formann	1962-66
IDEN, BJARNE	varamann	1950-60
	styremedlem	1961